

ՏՂՈՒ ՄԸ

Կեանքը փուշեր պիտի տայ հեզ,
 Ո՛վ հե՛ք տղայ, դիմացի՛ր.
 Վիշտրո՞ղ ո՛րքան խո՛ր, աղեկէ՛զ
 Ըլլայ՝ ժպիտ մ'ունեցիր:

Աւստարհի մուրն չաղտոսէ հեզ,
 Եղիր զգոյժ, ամբասիր.
 Կեանքին հանդէպ՝ հակասքո՞ղ վէս,
 Շուրթիդ՝ աղօթք անձանձիր:

Բախսը կու տայ, կ'առնէ նշնալէս,
 Իր տուածով զոհացիր.
 Ինչ բարիք որ տուած է հեզ
 Այլոց բաւխէ ու անցիր:

Սիրէ՛ խնոյք, երգ ու հանդէս,
 Կեանքը կարն է, իմացի՛ր.
 Սիրող անփորձ սիրքը հրկէ՛զ,
 Սիրոյ ուկիտան լայնածիր:

Մարդերուն հետ խոնարհ ու հեզ,
 Խաղաղ ապրիլ դուն գիտցիր.
 Ու միշտ սիրէ, մարդերուն պէս,
 Մայր Բնութիւնն կենսաձիր:

Գ. ՀԱՐՏԱՐ

Պիտի կրնան սրբել մեղքերդ վաղեմի,
 Եւ տանիլ քեզ անմահութեան երազին,
 Եթէ՛ շրթներդ չմերձենան ծարաւի,
 Կենսապարզեւ այս աղբիւրին, որ հիմա,
 Արեւափառ այս երկինքին տակ ծաւի,
 Մեծ ծարաւիդ իր ակունքը կը բանայ:

ՀՄԱՅԵԱԿ ԴՐԱՆԵԱՆ

(Պէյրուք, 1964)